

HOMILIE ZESTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR B 2009

“Komt nu mee naar een rustige plaats om alleen te zijn en rust daar wat uit.” Het evangelie beveelt zijn apostelen vandaag wat vakantie aan. Dus alles op zijn tijd. Om het advies van Jezus te begrijpen moeten wij het plaatsen in zijn context. Jezus doet niet alles alleen. Hij heeft zijn leerlingen geroepen en betreft hen bij zijn zending. Zij hadden inmiddels zijn Blijde Boodschap over Gods Koninkrijk leren kennen. Zij hadden de tekenen gezien die de Blijde Boodschap onderstreepten. Daarom had Jezus tot hen gezegd: “Jullie kunnen mijn taak verlichten.” Twee aan twee had Hij hen uitgezonden. Hij had hen daarbij op het hart gedrukt: “Geloof vooral zelf in de boodschap die je de mensen vertelt. Je eigen overtuiging zal ook de mensen overtuigen. Leef het de mensen voor.” Zo waren de apostelen zelf uitgetrokken. Vandaag keren zij terug. Zij lijken op jonge priesters die na hun priesterwijding hun eerste stappen zetten op het pastorale vlak en uitgenodigd worden om even uit te rusten en hun ervaringen uit te wisselen.

Even een pas op de plaats. Even rust. Even tijd voor elkaar. Vakantie. Een rustdag. Iedereen weet het: de boog kan niet altijd gespannen blijven. Maar wij hebben een 24-urseeconomie geschapen, waarin tijd geld is. De machines moeten hun geld opleveren en dus de klok rond doordraaien. De mens moet zich daaraan maar aanpassen. Zoveel mensen werken vol continu met voortdurend wisselende diensten. Waar is dan de tijd om eens gewoon samen te zijn. Het werkrooster bepaalt ook de gezinskalender. De natuurlijke beperkingen van dag en nacht zijn opgeheven. Zo dreigt de mens slaaf te worden van zijn zelf geschapen systeem. De wijsheid van de bijbel van een vaste rustdag in de week wordt terzijde geschoven. Maar toch is er de behoefte om weer op krachten te komen, om eens samen te kunnen zijn met je eigen gezin en naar elkaars verhalen te luisteren. Om tijd te nemen voor ontmoeting en ontspanning in vereniging of met vrienden.

Jezus heeft zijn leerlingen uitgezonden en Hij wil naar hun verhalen luisteren. Jezus wil zo hun herder zijn. Maar zij komen er niet aan toe, 'want er kwamen en gingen zoveel mensen dat ze niet eens de gelegenheid hadden om te eten'. Zo staat er. Het lukt hen niet om wat rust te vinden. Maar Jezus stuurt de mensen niet weg. Hij zegt niet: “Nu even niet.” Neen, Jezus voelt medelijden met hen, want zij waren als schapen zonder herder. Jezus ziet deze mensen in het hart. Hij ziet hun zoeken naar houvast. Hun zoeken naar de goede weg door het leven. Hij ziet hun vragen op hun gezichten, waarop zij een antwoord verwachten. De herderlijke liefde van Jezus krijgt de overhand boven zijn verlangen naar rust.

Het vergaat menige vader en moeder niet anders. De kinderen kunnen altijd bij hen terecht. Maar ook zij kennen het verlangen naar rust.

Vandaag nodigt Jezus ook ons uit bij Hem rust te zoeken, want Hij ziet ook ons in het hart. Hij ziet alles wat ons bezig houdt of wat wij verdringen. Hij nodigt ons uit om het aan Hem voor te leggen want ons bedrukt. Hij wil voor ons herder zijn. Hij wil ons voorgaan door het leven, zoals een herder zijn schapen voorgaat. Hij wil ons zijn Blijde Boodschap van Gods liefde toevertrouwen.

Ook als mensen van deze tijd hebben wij een herder nodig voor ons leven. Ook nu. De liefde van de herder is een geduldige, dienstbare liefde, die niemand uitsluit. Hoeveel mensen zijn niet de weg door het leven kwijt. Ze zijn afgedwaald. Zoeken naarstig naar

geluk, maar zij lopen van teleurstelling naar teleurstelling. En het overkomt ieder van ons wel eens, dat je je hoofd stoot in het leven. Op het moment, dat je dacht alles goed geregeld te hebben wordt hij uit het zadel gewipt. Ziekte, werkeloosheid, tegenslag. Opeens is alles onduidelijk en vraag je je af, hoe het nu verder moet.

Jezus zag de vragen op de gezichten van de mensen en Hij ziet de vragen op onze gezichten. Hij ziet ons levensverhaal, weerspiegeld in onze blikken. Hij ziet ons zoeken en tasten. Onze onmacht en onze schuld. Hij zegt niet: "Eigen schuld, dikke bult", maar, zoals toen, krijgt Hij medelijden en schenkt ons aandacht. Daarbij wil Hij ons afbrengen van het levensspoor van het egoïsme of de hebzucht. Hij wil ons brengen op het spoor van de liefde.

Daarom geeft Hij ons de leidraad van zijn Blijde Boodschap. Het is een woord van troost en bemoediging. Maar tevens ook een woord, dat richting geeft. Een oproep tot naastenliefde, een woord van houvast, dat als een kompas het leven op koers houdt, opdat niemand afglijdt, wegdrijft en verloren loopt.

Jezus spreekt ons ook aan, opdat ook wij oog krijgen voor mensen rondom ons die een herderlijk woord van ons verwachten. Opdat wij herder voor elkaar willen zijn. Dan zal door ons woord zijn liefde in ons midden vorm krijgen. Laten wij die uitdaging niet uit de weg gaan.